

пжикваніето само не благодари стареца капетанинъ, защото слѣдъ малко повтори пакъ съ истыйтъ жаловитъ гласъ : — Г. Босенъ умрѣ.

Туй повторено съобщеніе удвои недѣумѣніето ми; и като гледахъ лѣвыйгъ кракъ на Г-жж Маргаритѣ да тупаше съ нетърпѣніе подѣтъ, отчайвахъ ся. И тѣй безъ да прѣмыслѣхъ повече попытахъ:

— А че отъ какво умрѣ той?

Но щомъ излѣзе попытваніето изъ устата ми, и Г-жа Маргарита съ гнѣвенъ единъ погледъ ми даде да разумѣхъ че станѣхъ повиненъ за ироніѣ и лишеніе отъ почитаніе. А азъ като ся осыщахъ че станѣхъ повиненъ повече за неспособностъ, побързахъ да дамъ на разговорѣтъ си единъ по-благопріятенъ образъ. Заприказвахъ за изображеніята ще сѣ вѣнъ въ прустѣтъ, за славиѣтъ епохѣ коѣто напомняхъ тѣ на капитанина, и за голѣмото почитаніе което чувствувахъ къмъ юнака, койго бѣше прѣдъ очитѣ ми. Стигнахъ даже до нѣкои подробности, като си докарахъ на умъ, малко съ въодушеженіе, двѣ, три морскы сраженія въ които *Еразмъ* ми ся виждаше да бѣ извършилъ наистинѣ чудны юначества. А като тѣй давахъ азъ едно таквозъ доказателство на благолѣпнѣ вѣжливостъ, Г-жа Маргарита, не знаѣхъ защо, слѣдуваше да мя гледа нетърпѣливо и подскрыжено; но дѣло ѣ напротивъ слушаше мя съ вниманіе. И до колкото че говоряхъ азъ, той малко по малко дигаше главѣ, и като ся усмихваше съ